

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 września 2014 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie Wydział IX Karny

w składzie:

Przewodniczący - SSR Aneta Żołnowska

Protokolant – stażysta Anna Ostromecka

w obecności oskarżyciela publ. W. M.

po rozpoznaniu w dniach 25 sierpnia 2014 r. i 22 września 2014r., sprawy

J. K.

córki B. i A. z domu P.

ur. (...) w O.

obwinionej o to, że:

w okresie od 10 września 2013 r. do 22 stycznia 2014 r. w O. działając jako pracodawca prowadziła działalność w zakresie świadczenia usług pracy tymczasowej bez wymaganego wpisu do rejestru agencji zatrudnienia

- tj. o czyn z art. 121 ust. 1 w zw. z art. 18 ust. 1 pkt. 4 ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy

ORZEKA:

I. obwinioną **J. K.** uznaje za winną popełnienia zarzucanego jej czynu i za to na podstawie art. 121 ust. 1 w zw. z art. 18 ust. 1 pkt. 4 ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy skazuje ją, wymierzając na podstawie art. 39 § 1 i § 2 kw **karę grzywny w wymiarze 500,- (pięćset) złotych;**

II. na podstawie art. 118 § 1 kpw i art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt. 2 ustawy o opłatach w sprawach karnych **obciąża obwinioną zryczałtowanymi wydatkami postępowania w kwocie 100 (sto) złotych i opłatą w kwocie 30 (trzydzieści) złotych.**

UZASADNIENIE

Obwiniona J. K. prowadzi działalność gospodarczą pod nazwą (...). Przedmiotem działalności tej firmy było świadczenie usług pośrednictwa zatrudnienia. Obwiniona w okresie od 10 września 2013 r. do 22 stycznia 2014 r., skierowała do wykonywania pracy tymczasowej na terenie (...) pracowników tymczasowych. Pracownicy ci zgodnie z podpisanymi aneksami do umów o pracę byli zobowiązani do wykonywania pracy na terenie (...) na rzecz następujących pracodawców użytkowników – firm (...). (...)” w B., (...) w B. - S. oraz (...) w miejscowości W. w (...). Zatrudnieni przez obwinioną pracownicy: A. J. (1), M. G., M. D., S. Ś. (1), C. W. (1), A. K. i B. K. nie wykonywali żadnej pracy na rzecz firmy obwinionej. Pracę podejmowali w (...) na rzecz tamtejszych pracodawców, pod ich kierownictwem i nadzorem. W sprawie wykonywanej pracy kontaktowali się jedynie z przedstawicielami (...) pracodawcy, którzy wskazywali jaką pracę mają wykonywać. W dniu 22 stycznia 2014 r., inspektor Państwowej Inspekcji Pracy w O. W. F. (1) przeprowadził kontrolę w biurze firmy obwinionej w O. przy ul. (...). W trakcie kontroli po analizie przedłożonych

umów o pracę ujawnił, że obwiniona kierowała do pracy w (...) pracowników tymczasowych prowadząc tym samym agencję zatrudnienia, która jest działalnością regulowaną i wymaga zgłoszenia do Rejestru (...)prowadzonego przez Wojewódzki Urząd Pracy w O. na zlecenie Marszałka Województwa (...). Inspektor pracy po zakończeniu kontroli sprawdził aktualny wydruk z Rejestru (...)i brak było w nim firmy prowadzonej przez obwinioną. Obwiniona do dnia 22.01.2014 r. czyli dnia przeprowadzenia kontroli nie złożyła wniosku o wpis do rejestru podmiotów prowadzących agencje zatrudnienia

(dowód: protokół kontroli PIP k. 4-6, notatka służbowa k. 7, wydruk z rejestru agencji zatrudnienia k. 8 – 9, pismo (...) k. 36, akta osobowe C. W., akta osobowe S. Ś. , akta osobowe A. J., akta osobowe M. D., akta osobowe M. G.,akta osobowe A. K., akta osobowe B. K., zeznania świadka W. F. – k. 71v., zeznania A. K. k. 78-78v., zeznania A. J. k. 78v., zeznania C. W. k. 78v.)

Obwiniona na etapie czynności wyjaśniających podczas przesłuchania w Państwowej Inspekcji Pracy przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu, nie składając przy tym wyjaśnień i nie zgłaszając zastrzeżeń dostawianego jej zarzutu. Natomiast w wyjaśnieniach złożonych na rozprawie nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu. Wyjaśniła, iż powodem niezgłoszenia jej firmy do rejestru agencji zatrudnienia była niewiedza oraz sprzeczne informacje które otrzymywała Państwowej Inspekcji Pracy i ZUS-u. Podkreśliła, że prowadzona przez nią działalność nie jest działalnością z zakresu pośrednictwa zatrudnienia, a tylko delegowaniem osób do pracy w (...). Ponadto wyjaśniła, że w Polsce prowadziła sklep (...) i hurtownię (...), w których pracownicy zobowiązani byli pracować przynajmniej 1 dzień przed podjęciem pracy w (...). Dodatkowo w (...) pracę jej pracowników nadzorował S. Ś. (1), który także był jej pracownikiem. Informacje na temat pracy otrzymywała telefonicznie od (...)pracodawców i za pośrednictwem S. Ś. przekazywała je pracownikom. Ona także rozpatrywała wnioski urlopowe pracowników i przekazywała im pensje, na wskazane przez pracowników konta bankowe. Część pieniędzy przesyłanych przez (...)pracodawców pobierała jako swoją opłatę i potrącała to z wynagrodzenia pracowników.

(dowód: wyjaśnienia k. 41, k. 72-72v.)

Sąd zważył, co następuje:

Sąd odmówił wiarygodności wyjaśnieniom obwinionej w części, w jakiej nie przyznaje się ona do popełnienia zarzucanego jej czynu, uznając je za przejaw przyjętej przez nią linii obrony zmierzającej do uniknięcia odpowiedzialności za popełnione wykroczenie.

Obwiniona w wyjaśnieniach nie negowała samego faktu niezgłoszenia prowadzonej działalności z zakresu pośrednictwa pracy w rejestrze agencji zatrudnienia i potwierdza że nie zadośćuczyniła obowiązkowi rejestracji agencji, co także w świetle całokształtu zebranego w sprawie materiału dowodowego nie może budzić żadnych wątpliwości. Obwiniona J. K. argumentując to swoja niewiedzą próbuje przerzucić odpowiedzialność na inspekcję pracy i ZUS, które rzekomo miały udzielać jej sprzecznych informacji.

Prowadzenie przez obwinioną działalności w formie agencji zatrudnienia jednoznacznie potwierdzają zeznania W. F. (1) inspektora pracy, który przeprowadzał kontrole w firmie obwinionej. W. F. zaznaczył, że przedstawione przez obwinioną umowy o prace jakie zawierała z pracownikami zawierały wszystkie niezbędne elementy umowy o wykonywanie pracy tymczasowej. Pracownicy wykonywali pracę na terenie (...) W. F. podkreślił, że obwiniona była zaskoczona koniecznością wpisu do rejestru, jednak nie kwestionowała jego ustaleń.

Okoliczności wskazane przez W. F. odnośnie wskazanego charakteru pracy potwierdzają także zeznania pracowników zatrudnianych przez obwinioną A. K., A. J. i C. W.. Wszyscy zaznaczyli, iż pracowali jedynie w (...), nie wykonywali żadnej pracy na rzecz obwinionej. Jak zeznał C. W. nawet nie widział obwinionej, a swoją umowę o pracę podpisał w(...). Podobnie jak. A. K.. Odnośnie S. Ś. świadkowie zeznali, że był takim samym pracownikiem jak oni, nie był ich kierownikiem i nie otrzymywali od niego żadnych poleceń odnośnie wykonywanej pracy, prace nadzorowali (...) właściciele firm. S. Ś. pomagał im jedynie w zakresie języka.

Sąd uznał powyższe zeznania za wiarygodne i nie budzące wątpliwości, albowiem są one jasne, spójne i wzajemnie ze sobą korespondują tworząc logiczną całość. Znajdują także potwierdzenie w przedłożonych przez obwinioną aktach osobowych pracowników w których znajdują umowy o pracę zawierane przez obwinioną.

Przeprowadzone postępowanie pozwala stwierdzić ponad wszelką wątpliwość, że obwiniona nie знаła podstawowych przepisów regulujących działalność, którą obwiniona zdecydowała się rozpocząć. W przekonaniu Sądu nie można w żaden sposób usprawiedliwić niewiedzy obwinionej dotyczącej podstawowych przepisów regulujących działalność gospodarczą, którą zamierza się podjąć. Jest oczywiste, że działalność, którą obwiniona prowadziła jest działalnością regulowaną przez przepisy ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, bowiem kierowała do pracy tymczasowej za granicą pracowników, pobierając za to wynagrodzenie. Już pobieżna analiza wspomnianych przepisów pozwala stwierdzić iż działalność wykonywana przez obwinioną jest działalnością regulowaną na co wskazuje art. 18 ust. 1 pkt. 4 ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy.

Wskazać należy iż zgodnie z treścią art. 2 pkt. 1 ustawy o zatrudnianiu pracowników tymczasowych pracodawcą użytkownikiem jest pracodawca lub podmiot niebędący pracodawcą w rozumieniu kodeksu pracy wyznaczający pracownikowi skierowanemu przez agencję pracy tymczasowej zadania i kontrolujący ich wykonanie. Zaś pracownikiem tymczasowym jest pracownik zatrudniony przez agencję pracy tymczasowej wyłącznie w celu wykonania pracy tymczasowej na rzecz i pod kierownictwem pracodawcy użytkownika. Obwiniona zatrudniała pracowników jedynie w celu skierowania ich do pracy u pracodawców w (...)Pracownicy nie wykonywali żadnej pracy na rzecz obwinionej, ponadto jak zaznaczyli nawet umowy o pracę podpisywali w(...).

Sąd przy ocenie zgromadzonego materiału dowodowego miał na uwadze także orzeczenie przywołane przez Sąd II instancji. Jednak należy stwierdzić, iż dotyczy ono w całości kwestii związanych z prawem podatkowym i rozliczaniem tego typu działalności i nie może mieć bezpośredniego zastosowania w przedmiotowym postępowaniu.

W tych okolicznościach, w ocenie Sądu, nie budzi żadnych wątpliwości, że obwiniona J. K., prowadziła działalność z zakresu agencji zatrudnienia. Działalność tą prowadziła bez wymaganego wpisu do rejestru, czym wypełniła znamiona wykroczenia z art. 121 ust. 1 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy.

Jednocześnie Sąd uznał, iż zachodzą przesłanki pozwalające na zastosowanie wobec obwinionej instytucji określonej przepisach art. 39 § 1 i 2 kw i orzeczenie kary poniżej dolnej granicy zagrożenia ustawowego. Zwrócić uwagę należy, iż obwiniona nie była dotychczas karana za popełnienie wykroczenia bądź też przestępstwa. Wskazać należy również, iż popełnienie przez nią wykroczenia z art. 121 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy miało charakter nieplanowany, nie wiązało się z osiągnięciem korzyści majątkowej ani też z wprowadzeniem w błąd bądź wyzyskaniem błędnego przekonania o rzeczywistym stanie rzeczy innej instytucji czy też osoby. Obwiniona jest osobą bardzo młodą i czyn ten niewątpliwie można położyć na karb jej niewielkiego doświadczenia życiowego. W tych warunkach wymierzona obwinionej kara ma przede wszystkim silny walor wychowawczy i stanowić dla niej przestrożę na przyszłość.

Z uwagi na fakt skazania na podstawie art. 118 § 1 kpw i art. 3 ust. 1 ustawy o opłatach sprawach karnych Sąd obciążył obwinioną zryczałtowanymi kosztami postępowania w kwocie 100 złotych oraz opłatą w kwocie 30 złotych.